

Nikoleta Karaffová

ŠIKANA

spoločenská hra na šesť písmen

MARENČIN PT

Šikana

Niki Karaffová
ŠIKANÁ

Spoločenská hra na šesť písmen

© Niki Karaffová, 2022
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2022
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2022
Layout © Marta Blehová, 2022
963. publikácia
1. vydanie

ISBN 978-80-569-0972-0 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0973-7 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0957-7 (ePub)

1. PENIAZE

ALICA

1.

Hodnú chvíľu som stála v sprche, keď zrazu vlažná voda prestala tiecť. Otočila som hrdzavým kohútikom a dúfala, že sa prúd znova pustí. No nestalo sa tak. Rýchlo som sa zabalila do uteráka a vybehla z malej kúpeľne do kuchyne. Podišla som ku kuchynskému drezu a skúsila, či voda netečie aj tam. Netiekla.

„Mami?“ zavolala som, no ona sa neozvala. Namiesto toho do kuchynky vbehli ako víchor moji dvaja malí súrodenci. Usadili sa za stôl a čakali, kým im spravím raňajky. Otvorila som teda chladničku a dúfala, že v nej niečo bude. Čakalo tam na mňa jedno poloprázdné mlieko a prázdny obal zo šunky. Povzdychla som si a zaliala mliekom cereálie, ktoré som potom podala bratovi a sestre. Zbadala som mamu vo dverách. Rozospatá sedela na svojom vozíku a sledovala ma.

„Netečie voda,“ oznámila som jej.

„Naozaj?“ povedala mi, akoby to už dávno vedela. Rukami sa odtláčila ku mne a začala sa prehrabávať v jednom zo šuplíkov. Prezerala obálky nejakých listov a mne hneď bolo jasné, prečo voda netečie.

„Vypli nás, však?“ povedala som tichšie, aby to nezačuli súrodenci, ktorí sa doťahovali za stolom.

„Asi som zabudla...“ ustarostene povedala mama. Ja som však vedela, že nezabudla. Sama som často kontrolovala jej účty. Nezaplátila už tretí mesiac po sebe a práve teraz sa nás rozhodli vypnúť.

„Vybavím to. Nejako,“ vzdychla a odtláčila sa do obývačky, z ktorej si urobila spálňu. Ja som zjedla zvyšky cereálií a povedala deťom, nech sa teplo oblečú.

2.

Zaviedla som decká do školy, ktorá bola naproti mojej. Chodila som do nej sotva tri mesiace, a už teraz som ju neznášala. Bola plná nafúkaných a odporných deciek. Keby sme sa nemuseli presťahovať, nikdy by som sem nemusela chodiť. V triede pred zvoneníím po sebe všetci pokrikovali, púšťali hlasnú hudbu a hádzali po sebe rôzne predmety. Boli takmer dospelí, a aj tak im to pripadalo náramne vtipné. Sadla som si ako vždy do prvej lavice a snažila sa nevnímať vreskot okolo seba. Chvilami som mala pocit, že sa nachádzam v zoo, a nie v škole. Na druhej strane som však bola rada, že si ma nevšímali.

Keď konečne prišla učiteľka, všetci, našťastie, sklapli. Na hodine nám rozdala nejaké cvičenia, ktoré sme mali za úlohu robiť. Pripadalo mi to veľmi jednoduché a odovzdala som to hneď, ako prvá. Odnieiaľ zo zadu sa ozvalo tiché *šprtka*. Ignorovala som to rovnako, ako to odignorovala aj učiteľka. Na mojej starej škole by takéto posmešky jednoducho neprešli.

Keď zazvonilo na koniec hodiny, všetci vyskočili z lavíc a hnali sa preč z triedy. Pri mojej lavici sa však zastavila Olivia, krásna baba s dlhými červenými kučeravými vlasmi.

„Vieš o tom, že šprtky nikto nemá rád?“ povedala mi. „Je to fakt úbohé, čo tu zakaždým predvádzaš. Si tu nová, drž sa radšej pri zemi.“

Potom sa zvrtila na opätku a odcupitala za svojimi priateľkami. Oliviu som skutočne nemala rada. Bola na mňa odporná od prvého dňa, čo som sem prišla. Robila si zo mňa len žarty. Či už to bolo pre ulicu nie s práve najlepšou povestou, v ktorej bývam, alebo preto, že sa neobliekam tak dobre a moderne ako ona a jej priateľky, či pre hocičo iné, čo jej na mne vadilo. Keď jej skupinka zistila, že pracujem v miestnej kaviarni ako upratovačka, nastalo peklo. Doslovne mi na lavicu vysypali „akože zo srandy“ odpadkový kôš a povedali mi, nech to upracem. Je to predsa náplň mojej práce. Snažila som sa celú triedu ignorovať, ale niekedy sa to naozaj nedalo. Nechápala som, prečo mi to robia. Nikdy som im predsa nič neurobila.

Cez obedňajšiu prestávku som neviditeľne prešla po chodbe do školskej jedálne a postavila sa do radu na obed. Dúfala som, že na obe-

dovej karte ešte budem mať nejaký kredit. Na rozvarené mäso, ktoré sa pravidelne podávalo v jedálni, som síce veľmi chuť nemala, ale po celom dni som bola už poriadne hladná. Keď som sa dostala na rad a priložila som kartu k čítačke, celou jedálňou sa zrazu z reproduktora ozvalo: „*NIE JE ZAPLATENÉ!*“

Zmätene som vrhla pohľad na kuchárku, ktorá na mňa otrávene zazerala, a potom som odstúpila od okienka. Celá jedáleň si začala niečo šepkať a ja som očervenela. Nechcela som sa červenať, z duše som to nenávidela. No nemohla som to nijako ovplyvniť. Keď som prechádzala popri stole, kde sedela Olivia, jej kamošky a zopár chalanov z mojej triedy, niekto po mne dokonca hodil cestovinu. Vybehla som z jedálne rovno na vécka, kde som sa jednoducho rozplakala. Hnevala som sa na mamu, že neplatila účty, aj keď som vedela, že nemôže za to, že nemáme peniaze. Je na vozíku a jej invalidný dôchodok je až smiešne nízky. Vedela som, že sa snaží. No tri deti boli na jednu postihnutú ženu priveľa. Prialo som si, aby aj moji odporní spolužiaci zažili, aké to je, keď sa niekto ocitne v takejto situácii. Potom by si zo mňa už nerobili posmech.

3.

Po škole som mala chvíľu čas, kým sa mi začne práca, ale nechcela som ísť domov. Nedokázala by som sa pozerieť na tie holé steny, starý spráchnivený nábytok a netečúcu vodu. Sadla som teda na autobus do vedľajšieho mesta. Robila som to v poslednej dobe často. To mesto mi veľmi chýbalo. Zašla som k domu, kde som vyrastala. Cez ulicu som ho z diaľky sledovala. Teraz v ňom bývala nejaká iná rodina. Videla som, ako sa na dvore hrajú deti, presne tak, ako sme tam kedysi hrávali my. Šantili, naháňali sa a potom ich mama zavolała dnu na teplé jedlo, ktoré pre ne pripravila. Presne takí sme boli aj my. Normálna šťastná rodina. Nikomu dokonca ani neprekážalo, že moja mama je na vozíčku. Ten fakt akoby ani nebol. No potom prišla tá strašná nehoda. Otec vrazil do iného auta a neprežil to. Auto sa niekoľkokrát prevrátilo a potom vybuchlo. Mladému faganovi, do ktorého nabúral, sa nič nestalo. My sme prišli o otca a v najhorších chvíľach nášho života si od nás rodina

toho fagana vypýtala nechutne vysoké odškodné. Súd to schválil, keďže nehoda sa stala vraj otcovou vinou. Po otcovej smrti sme ostali na mizine. Ba ešte horšie. Mama nezvládala nič platiť a postupne sme boli nútení rozpredať veci. Po roku sme sa museli vysťahovať z domu, keďže sme mali na krku exekútorov. Inú rodinu, ktorá by nám pomohla, sme nemali. Našla som si prácu, vlastne hneď niekoľko prác, aby som mame pomohla s platením účtov, no nikdy nám to nestačilo. Každý deň po škole som buď upratovala v kaviarni, alebo dokladala tovar v jednom z miestnych obchodov. Ani dnes to nebolo inak.

4.

V kaviarni bolo, ako v každom iný bežný piatok, milión ľudí. Behala som od stola k stolu a zbierala prázdne taniere, poháre či príbory. Následne som ich umývala vzadu v kuchynke a popri tom sa snažila dezinfikovať voľné stoly, kam sa už hrnuli ďalší ľudia. Keď som utierala jeden zo stolov, všimla som si, ako si hneď vedľa sadlo niekoľko mojich spolužiakov. Nevýhoda malého mesta je v tom, že má len zopár podnikov, ako je tento. Bolo viac-menej isté, že sem dnes príde tretina školy. Všimla som si Oliviu, jej dvojča Anyu, ich kamarátku Minu, Patrika, dvoch chalanov z vedľajšej triedy a Dana, vysokého čiernovlasého chalana, ktorého som sa vždy trochu bála. Mal povest bitkára a bolo o ňom všeobecne známe, že berie všelijaké svinstvo. Ruky mal potetované a na tvári pírsingy. Snažila som sa mu vyhýbať, lebo odkedy som nastúpila do ich školy, uštedril mi zopár nie príliš príjemných poznámok. Oblúkom som obišla ich stôl a vrátila sa späť do kuchynky.

„Alica, prosím ťa, odnes toto na pätku,“ povedala čašníčka a strčila mi do rúk tácku z pivom.

„Čože?“ zarazila som sa. Roznášanie som nemala v náplni práce.

„Rýchlo... neviem, kde mi hlava stojí. Je tu milión ľudí... nechodia tie decká na pätku do tvojej školy?“

Veď práveže chodia.

„No tak, rýchlo choď...“ tlačila ma von z kuchynky. Neostávalo mi nič iné, len ju poslúchnuť a ísť tam. Teoreticky bola moja nadriadená.

S roztrásenými rukami som sa vybrala k stolu, kde boli moji spolužiaci.

To nič nie je, Alica. Nemáš sa čoho báť, sú to blbci. Ignoruj ich.

Snažila som sa nahovoriť si, že všetko bude fajn. Nechcela som dať na seba poznať, aká som vnútri vyklepaná.

Zastala som pred ich stolom a vykladala z tácky poháre s pivom. Divila som sa, ako im ho mohli predať. Veď všetci videli, že tu ešte nikto nemá osemnásť.

„Ale, ale... ktože to tu dnes je!“ Olivia si ma posmešne premerala pohľadom. „Čo ti zmenili náplň práce alebo čo?“

„Nech sa páči.“ Stisla som pery a položila pred ňu veľký pohár.

„Hej, upratovačka... pila si už niekedy pivo?“ spýtal sa Daniel.

„Ona? Tak to sa teda stavím, že nie!“ zasmiala sa Olivia.

„Určite celé dni nič nerobí, iba čumí do kníh,“ ozval sa Patrik.

„No tak, upratovačka... ochutnaj to!“ Dan mi strčil do tváre pohár s pivom, z ktorého sa trochu vylialo na moje tričko.

„Volám sa Alica,“ snažila som sa znieť pokojne, a roztrasene som odstrčila jeho ruku.

Za stolom sa ozvalo veľké „uuuu“.

„No tak, skús to,“ nabádala ma Olivia.

„Bola si vôbec niekedy opitá?“ spýtala sa Anya.

Pravda je, že som nebola, a oni mi to videli na očiach. No nikdy som ani nechcela byť. Nie po tom, čo sa stalo môjmu otcovi. Znenávidela som alkohol v momente, ako mu ho po nehode namerali v krvi. Pri myšlienke naň mi bolo do plaču.

„Ochutnaj to,“ postavil sa pred mňa Dan, ktorý vyzeral ozaj hrozivo.

„Nechcem,“ hlesla som.

„Upratovačkaaaa!“ chytil sa za hlavu Patrik.

„Povedala som, že sa tak nevolám,“ bránila som sa.

„Ale stále ňou si,“ zasyčala Olivia a rukou zhodila plný pohár s pivom zo stola. S rachotom dopadol na zem, rozbil sa a všetko pivo sa rozlialo po dlážke. „Hups,“ pokrčila ramenami.

Celý podnik na okamih stíchol a pozrel sa našim smerom. Potom sa však všetci vrátili späť do svojho sveta.

„Na čo sa pozeráš? Utri to! Si tu predsa upratovačka, no nie?“ Olivia prevrátila oči.

Ja som sa rozbehla do kuchyne po handru a vrecko na črepiny. Vedela som, čo sa bude diať. Dostanú presne to, čo chceli. Budem utierať zem pod ich nohami, rovno pred nimi. Už ma ani nemohli viac ponížiť. Vrátila som sa späť a mlčky začala zbierať črepiny. Ostatní sa na niečom kvalitne smiali. Zatínala som zuby a predstavovala som si, že tam nie sú. Želala som si, aby to tak bolo.

„No taaaak... poriadne to rob, za čo ťa platia?“ smial sa Patrik.

„Nielenže si škaredá, ale si aj fakt nešikovná... Ja by som to už dávno mala hotové.“ Olivia sa postavila nado mňa. Chcela som jej odseknúť, nech si to teda skúsi sama, ale bála som sa, že sa mi v polovici vety zlomí hlas. Už teraz som mala poriadnu guču v hrdle. Rýchlo som zbierala črepiny zo zeme a bolo mi jedno, či sa pri tom porežem alebo nie, hlavne nech už môžem odtiaľto odísť.

„Dúfam, že si pochopila, kde je tvoje miesto, upratovačka,“ povedala mi Olivia, keď som dozbierala všetky črepiny. Zadným vchodom som vybehla von z kaviarne a snažila sa polapiť vzduch. Ťažko sa mi dýchalo a chytal ma závrat. Pýtala som sa samej seba: *Prečo je život taký strašný?*

Vonku už bola tma a chladno. Teplé slzy mi stekali po lícach. Chýbal mi ocko, starý život a všetko, čo bolo predtým. Nechcela som v tomto podniku ostať už ani sekundu, ale nechcela som sa vrátiť ani domov. Staráť sa o svojich súrodencov, nakúpiť jedlo a potom sa pozeráť, ako nám z kohútika netečie žiadna voda. Už som to nezvládala, chcela som uniknúť niekam strašne ďaleko, ale nemohla som. Malú Sabinu a Samuela som nedokázala nechať samých.

Dva roky, dva roky to ešte vydržím a potom sa dostanem na vysokú. Musím byť najlepšia zo všetkých, aby som dostala štipendium.

Nie je iná možnosť.

Len vyhliadka svetlejšej budúcnosti ma držala nad vodou.

5.

Už tretí deň nám netiekla voda. Bola som do veľkého lavóra požičať nejakú od susedky, no keď som k nej prišla, už ani neviem koľkýkrát, netvárila sa tak ochotne ako na začiatku. Všetci sme vedeli, že bez vody sa nedá fungovať. V kaviarni som požiadala o výplatu trochu skôr, a tak sme s mamou mohli vodárni zaplatiť aspoň niečo. V nedeľu večer voda znova začala tiecť a ja a súrodenci sme sa konečne mohli poriadne umyť. Cez víkend som urobila aký-taký nákup potravín a zmierila sa s tým, že tento mesiac sa mi nepodarí zaplatiť si v škole obedy. Spravila som si úlohy a bežala do miestnych potravín, kde som mala brigádu. Dúfala som, že mama má dnes jeden z tých lepších dní a vezme deti aspoň von. Nemôžu byť celý víkend zavreté v malom byte. To by však nebolo nič nové, od otcovej smrti sa mama často zamyká v izbe a niekedy odtiaľ nevyjde aj celé dni, a všetko je potom na mne. Akoby si ani neuvedomovala, ako nám tým všetkým ubližuje.

V práci som ostala dlho do večera, a keď som sa večer o jedenástej vrátila domov, deti boli stále rozvalené pri telke. O mame ani chýru, ani slychu. Nahnevane som vypla nejakú kriminálku, ktorá jednoznačne nebola určená ich vekovej kategórii, a poslala ich do postele, ráno majú predsa školu. A ja tiež, aj keď ma striasalo pri myšlienke, že tam budem musieť ísť.

6.

Na počudovanie si ma nikto prvých pár hodín vôbec nevšimal, zjavne mali na práci niečo zmysluplnejšie. Na chémii nám učiteľka povedala, nech sa na pokus rozdelíme do dvojíc. Klasicky som nemala s kým byť, tak ma dala do dvojice s okuliarnatým Michaelom, ktorému tiež nevyšla dvojica. Nikdy predtým som sa s ním nebavila, ale vedela som, že mu tiež veľmi radi robia zle. Myslím, že má od narodenia niečo s rukou, je nejaká zakrpatená. Okrem toho má tmavšiu pokožku, myslím, že môže byť odniekiaľ z Turecka.

„Michael a upratovačka... ja skapem! Dvaja lúzri na jednom mieste,“

posmešne sa ozvalo zozadu. Nieкто po nás hodil šupku od mandarínky a potom učiteľka prikázala, aby sme sa všetci utíšili. Nemohla som pochopiť, ako tu niečo také môžu tolerovať.

„Ahoj,“ nesmelo sa na mňa usmial Michael. „Ja som Mišo. Ešte sme sa, tuším, nepredstavovali,“ podal mi ruku.

„Alica,“ povedala som svoje meno, aj keď ho poznal rovnako ako ja to jeho.

„Z chémie som fakt strašný,“ prehodil a nasadil si na svoje dioptrické okuliare tie plastové, ktoré sme v labákoch museli povinne nosiť.

„Ja to spravím,“ povedala som a začala som robiť zadanie, ktoré sme dostali.

„Prečo si sem prestúpila?“ vypytoval sa. „Je to hrozná škola.“

„Prestahovali sme sa,“ pokrčila som ramenami a sústredila sa na modrú tekutinu v skúmavke.

„Ja si každý deň prajem, aby som sa odtiaľto mohol odsťahovať. Neznášam ich,“ ukázal rukou dozadu na našich *oblúbených* spolužiakov.

„Prečo sú takí zlí?“ nechápala som. „Boli takí vždy?“

„Neviem. Vlastne si ani nespomínam na deň, keď by sa mi za niečo neposmievali. Akoby som mohol za to, že moja mamka je Židovka a tatko Turek,“ sťažoval sa.

„Nerozumiem, prečo to učitelia vôbec neriešia. Veď to je očividná šikana, čo sa tu deje. Na mojej starej škole by už boli najmenej podmienčne vylúčení.“

„Vidíš, tu je to inak... Skúšala si povedať učiteľom, čo ti robia?“ obrátil sa na mňa.

„Nie... ale...“

„Tak vidíš. A ak ti môžem poradiť, ani to neskúšaj.“

„Prečo?“

„Raz som to už nezvládol a vyžaloval som sa zástupkyňi. Tá sa o tom zmienila riaditeľovi, a ten si ma zavolať. Namiesto toho, aby to riešil, mi začal dohovárať, že nemám byť taký precitlivený, veď som chlap, a srandu si predsa robia všetci zo všetkých. Je to predsa stredná, no nie? Zmienil sa aj o tom, že na svojej škole nechce mať žiadne veľké problémy, tak si to máme medzi sebou pekne vyriešiť. Nebudem spomínať to, že Danielov prachatý tatko sponzoruje školu, a všetko, v čom

je ten chuj namočený, pre riaditeľa akoby ani neexistovalo,“ nahnevane šepkal, aby to ostatní nepočuli.

„Dobre, ale čo iní? Čo taký Patrik?“

„Patrikova mamka je riaditeľova sestra. Ten ich gang si tu prakticky môže robiť, čo chce.“

„Vangová! Fahri! Čo si to tam šepkáte? Máte pracovať na zadaní!“ upozornila nás učiteľka svojím škreklavým hlasom a zozadu k nám doľahol tichý chichot. Zvyšok hodiny sme boli radšej ticho. Keď zazvonilo a všetci vyskočili z lavíc, Olivia, Daniel a Patrik sa zastavili pri našej lavici.

„No čo, turek... pozveš upratovačku na kebab?“ podpichol Daniel posmešne Miša.

„Vy by ste sa k sebe taaaak hodili...“ skonštatovala Olivia, kým som si vkladala učebnice do tašky a snažila sa ich ignorovať.

„Lúzri,“ prehodil Patrik a všetci traja sa od nás vzdialili.

7.

Cez obedovú prestávku som ostala na školskom dvore, kde som si zjedla rožok so šunkou. Bola som trochu prekvapená, keď si ku mne prisadol Mišo. Vraj sem chodí často, lebo je tu málo ľudí a v jedálni sa necíti práve najlepšie.

Veď to ani ja.

„Čo rada robíš?“ vypytoval sa ma.

„Už ani neviem,“ priznala som. „Pri škole, práci a súrodencoch nemám veľa času na svoje koníčky. Kedysi som chodila plávať a dokonca som osem rokov chodila na karate.“

„To akože vážne?“ vyvalil oči. „Vieš sa biť?“

„Tak to neviem posúdiť,“ zasmiala som sa. „Navyše som to pred vyše rokom musela zabaliť.“

„To vážne? Prečo?“

„Jednoducho sa v našej rodine stalo veľa zlých vecí a nebol na to čas a... a... a ani peniaze,“ zhlboka som sa nadýchla.

„To mi je ľúto,“ sklopil zrak.

„Nemusí... Nie je to predsa tvoja chyba. Navyše... čo rád robíš ty?“

„Asi... asi rád varím... ale nikomu to nehovor, prosím ťa,“ šepol.

„To naozaj?“ prekvapilo ma to.

„Áno... je to jedna z činností, ktorú môžem vykonávať bez problémov. Športy pre moju ruku a okuliare nie sú moja vec. Bez okuliarov prakticky nič nevidím. A škola mi tiež zrovna dvakrát nejde. Chcel by som byť múdry ako ty.“

„Nemyslím si, že som najmúdrejšia. Učím sa veľa, lebo potrebujem mať skvelé známky, aby sa mi podarilo dostať štipendium na nejakú kvalitnú vysokú.“

„Tebe sa to podarí. Určite,“ usmial sa.

S Michaelom sa celkom dobre rozprávalo a ja som bola rada, že mám v škole konečne niekoho, s kým môžem cez obed tráviť čas. Prílišná samota je strašná vec.

8.

V jeden večer, keď som sa vrátila po práci neskoro domov, som znovu našla deti sedieť v kuchyni pred telkou. Tentoraz pozerali nejaký thriller. Rýchlo som vypla telku a obe začali protestovať. Vraj to chceli dozoerať.

„Je desať hodín, okamžite do postele!“ okríkla som ich.

„Ale mama nám to dovolila!“ durdila sa Sabina, ktorá mala ledva osem rokov.

„Nič také! Zajtra máte školu.“ Chcela som ich nahnať do izby, ale všimla som si na stole položenú Samovu žiacku knižku. Bola otvorená a na jednej strane svietila veľká červená päťka. Vlastne okrem nej tam boli ešte dve štvorky a poznámka od učiteľky za zabudnuté úlohy.

„Čo má toto znamenať?“ strčila som to Samovi pred oči. On pokrčil ramenami. Mal len desať, nemohol si plne uvedomovať, že prepadá.

„Neučí sa s tebou mama?“ spovedala som ho.

„Mama je stále vo svojej izbe,“ pípol a malá Sabina prikývla.

„A čo úlohy? Ani tie vám nekontroluje?“

Obaja pokrútili hlavou.

Uvedomila som si, že keďže takmer vôbec nie som doma, nemám žiaden prehľad, čo sa tu deje. Chcelo sa mi plakať a kričať zároveň.

Ako môže takto zanedbávať svoje deti?

Vzala som Samovu žiacku knižku a vtrhla do matkinej izby, ktorá bola pôvodne obývačka. V izbe bola tma a mama sedela na vozíku a upierala tupý pohľad von oknom.

„Ako to, že Samo prepadá?!“ skríkla som na ňu, keď som zapla svetlo. Ona však len stále upierala pohľad von. Vedela som však, že ma počuje.

„Haló! Rozprávam sa s tebou! Sú to tvoje deti, ako ich môžeš takto zanedbávať? To, že nemajú otca, neznamená, že musia stratiť ešte aj matku,“ vrieskala som a v polovici vety sa mi zlomil hlas. „Je preč! Otec je preč, zmier sa s tým už konečne. Je to ťažké, ja viem... ale musíš, nie je iná možnosť... lebo stratíš aj ich.“

Mame stiekla po líci slza. Mne následne tiež. Samko a Sabinka nás cez dvere sledovali a držali sa za ruky.

„Od zajtra chcem, aby si s týmto už prestala. Máš ich... nezabúdaj na to. A už nikdy sa nezamykaj v tejto sprostej izbe. Prosím,“ frustrované som jej povedala a vzala deti do kúpeľne.

„Umyte si zuby a okamžite choďte spať,“ prikázala som im. Už ma unavovalo nahrádzať im aj matku, aj otca. Bola som unavená zo svojho života a byť ešte aj dvojnásobným rodičom bolo nad moje sily.

9.

Koncom týždňa som sa po vyučovaní prechádzala prázdnu chodbou pri skrinkách, keď som zrazu za rohom začula hlasy. Spoznala som medzi nimi Danielov, Patrikov a ešte dvoch chalanov z ich gangu.

„No čo budeš robiť teraz, ty žid? Ha?“ povedal Patrik. Nakukla som za roh a uvidela všetkých štyroch, ako sa skláňajú nad Mišom, ktorý sedel schúlený na zemi. Všimla som si, že Patrik v ruke držal jeho okuliare. Mišo teda nič nevidel.

„Tak si ich zober... Tu sú...“ Patrik mával okuliarmi pred jeho tvárou a Mišo sa mu ich márne snažil vziať.

„Možno ak nám spraviš jeden dva kebaby, turek,... tak ti ich vrátime,“ zarehotal sa Daniel.

„Prosím...“ prosíkal Mišo schúlený na zemi a Patrik do neho kopol. Potom Daniel vytrhol Patrikovi z ruky okuliare a zohol sa k Mišovi.

„Máš tri pokusy... Ak si ich vezmeš späť, sú tvoje... Ak nie, tak...“ rukami naznačil, ako láme rám okuliarov.

„Nie... prosím... nie...“ žobronil na zemi schúlený Mišo. Nechápala som, prečo mu to robia. Veď on si ich ani nevšímal. A kde, dopekla, sú učítelia?

Mišo sa márne načiahol za okuliarmi, ktoré sotva mohol vidieť, a ostatní sa zasmiali. Celý sa triasol. Nevie, čo ma to popadlo, ale vedela som, že sa nemôžem len tak prizerať na utrpenie, ktoré mu spôsobujú. Vyšla som spoza rohu a postavila sa rovno pred Daniela, ktorý bol odo mňa aj o dve hlavy vyšší.

„Vráť mu tie okuliare!“ zhúkla som na neho a všetci ostali na mňa vyjavene pozeráť. Nastalo hrobové ticho. Potom sa však Dan zarehotal a zdvihol ruku s okuliarmi hore, aby som na ne nedočiahla. Bála som sa s nimi si začínať, ale vedela som, že musím niečo urobiť. Nečakal, že som ho rýchlo zdrapila za ruku, vykrútila mu ju za chrbát a v sekunde mu vytrhla Mišove okuliare. Na niečo bolo to karate predsa len dobré.

Hodila som ich Mišovi a keď sa Daniel spamätal, odrazu do mňa reflexívne sotil. Tentoraz som to nečakala zase ja. Zrútila som sa na zem rovno vedľa Miša. Všetci na nás ostali zmätene pozeráť a ja som zhrozene čakala, čo sa bude diať. Dúfala som, že na mňa nezaútočí. Pozeral na mňa zhora a potom ustúpil o pár krokov vzad.

„Lúzri,“ zašomral si popod nos a obrátil sa na odchod. „Poďme,“ zavelil svojim kumpánom a všetci sa pobrali preč. Mne akoby spadol kameň zo srdca. Hodnú chvíľu sme s Mišom len tak sedeli a snažili sa upokojiť. Ešte niekoľko minút potom, ako odišli, mi srdce bilo ako splašené.

„Nemala si to robiť,“ dostal zo seba Mišo.

„Stačilo by ďakujem,“ odvetila som.

„Teraz ti nedajú pokoj.“

„Ja viem,“ vzdychla som.

10.

Cestou zo školy som sa zastavila v obchode a nakúpila nejaké potraviny, aby chladnička stále nezívala prázdnotou. Ak by som nenakúpila ja, tak nikto. Keď som sa vrátila domov, prekvapilo ma, že som našla mamu pri súrodencoch. Dokonca sa s nimi učila. Zaliezla som teda do svojej izby, ktorá bola najmenšou izbou, akú som kedy videla, keďže pozostávala len z postele, stolíku a malej skrine, a nechala ich na pokoji. Trochu som si pospala a potom som musela ísť do práce. Celú dobu som bola ako na ihlách, lebo som sa bála, že sa tam zjaví niekto z mojich spolužiakov a stane sa niečo podobné ako naposledy. No nikto z nich sa neukázal. Vlastne som ich nestretla celý víkend. Miestami som mala pocit, že s mamou sa to zlepšuje, keďže celú sobotu strávila s deťmi vonku, čo sa nestalo už veľmi dlho, ale keď sa v nedeľu na celý deň znovu zavrela do svojej izby, pochopila som, že som si robila až príliš veľké nádeje. Keď mi však v nedeľu večer Samo povedal, že ho tlačia topánky a veci sú mu už malé, lebo narástol, nevedela som, čo robiť. Pozrela som sa do spoločnej kasičky, kam sme s mamou dávali všetky peniaze, a našla tam posledných desať eur. Nevedela som, čo robiť. Sabina mohla nosiť staré veci po mne, ale Samo nemal staršieho brata. Sľúbila som mu, že sa čo najskôr pôjdem pozrieť do obchodu a kúpim mu nové. Veci som sa rozhodla nakúpiť v sekáči a topánky kúpim, keď mame prídu príspevky na deti. V hlave som rátala každý cent a prepočítavala všetko dookola, aby som si bola istá, že nám tento mesiac vyjde na nájom, jedlo a základné potreby. Možno by som mohla začať doučovať, aby som si privyrobila ešte trochu viac. Avšak nevedela som, kto by sa odo mňa nechal doučovať, keďže popularita na škole nejde so mnou dohromady. Vedela som však, že nechcem, aby Samo nosil malé veci. Je to nepohodlné a ostatní by sa mu mohli vysmievat'. Decká vedia byť kruté, veľmi kruté.

11.

Cez týždeň nám v škole učiteľka oznámila, že budeme písať veľké testy, ktoré budú tvoriť osemdesiat percent známky. Ten, kto napíše testy zo všetkých najlepšie, postúpi na okresné kolo svetovej olympi-

ády. Vedela som, že to musím napísať najlepšie zo všetkých, lebo len tak som sa mohla dostať na olympiádu, ktorá by mi určite pomohla, keď sa budem uchádzať o štipendium na vysokú. Celý týždeň som bola odhodlaná popri práci nerobiť nič iné, iba sa učiť. Keď som zistila, že Daniel a Patrik v pondelok nebudú v škole, takmer som vyskočila od radosti. Dokonca mi aj Olivia dala pokoj a nevyšmála si ma. V utorok to bolo však inak. Sedela som v lavici a učila sa, keď okolo mňa zrazu prešiel Daniel. Trochu ma zamrazilo a zľakla som sa, že niečo urobí. On však len oblúkom prešiel, akoby som ani neexistovala. Zato Patrik mi vrazil do lavice a rukou naschvál zhodil všetky moje veci z lavice.

„Sorry...“ zvolal a zarehotal sa. „Dúfam, že sa znovu nechceš biť upratovačka,“ volal, keď vychádzal z triedy. Ja som sa frustrovane zohla a začala zbierať svoje poznámky, ktoré sa rozleteli po celej triede a odchádzajúci spolužiaci po nich jedna radosť stúpali.

„Nebodaj si myslíš, že by si sa dostala na olympiádu? Ty... z celej školy“ podišla ku mne Olivia.

„Čo odo mňa chceš Olivia?“ obrátila som sa na ňu.

„Prečo by som od teba mala niečo chcieť?“ osopila sa na mňa. „Mimochodom... smrdíš ako cibuľa. Možno by si ju nemusela mať každý deň na desiatu.“

Cítila som, ako sa mi do tváre nahrnula červeň a rukou som si zakryla ústa. Na lavici som stále mala otvorenú krabičku s desiadou, kde bol nedojedený chlebič s cibulkou. V poslednej dobe som si ju brávala často, lebo cibuľka bola lacná a ja som nechcela každý deň jesť len obyčajný rožok s maslom. No teraz ma na zvyšok desiaty prešla chuť. Dozbierala som poznámky zo zeme a rýchlo si zbalila všetky veci.

Možno by si Olivia mohla vyskúšať skutočný život, a nie sa len na seba pozerat' do zrkadla. Potom by už nebola taká, aká je, pomyslela som si.

12.

Po škole som bola v práci, kde som zase celé poobedie umývala riady a potom neskôr stoly po návštevníkoch. V hlave som si opakovala poučky a texty na veľké skúšky, ktoré budú budúci týždeň. Neskoro

večer, keď už v podniku takmer nikto nebol, sa tam zrazu zjavil Daniel. Cez okno som videla, ako zaparkoval svoju motorku, a potom vošiel dnu. Prekvapivo bol sám. Rýchlo som zaliezla dozadu do kuchyne, aby som ho nemusela stretnúť.

„Alica, prosím ťa... niekto došiel, choď ho vybaviť,“ povedala mi čašníčka postávajúca pri zadnom vchode s cigaretou v ruke.

„Ale...“ namietla som.

„Proste choď,“ prevrátila očami a vyšla von z kuchynky. Ja som nemala inú možnosť, iba ju poslúchnuť. Majiteľ podniku mi sľúbil, že od sedemnástich budem môcť byť čašníčkou aj ja, preto som si to nechcela pokaziť. Vzala som teda jej zápisník na objednávky a pobrala sa za Danielom, ktorý si sadol k prázdnomu stolu.

„Čo to bude?“ spýtala som sa divne piskľavým hlasom. Daniel na mňa uprel divne neprítomný pohľad.

„Odkedy nie si upratovačka?“ zamrmľal.

„Budeš si niečo prosiť?“ snažila som sa ignorovať jeho poznámku. No on na mňa nereagoval. Len si neprítomne rukou podložil hlavu. Mala som pocit, že je zhúlený.

„Jednu dvanástku,“ povedal po chvíli. Uvedomila som si, že v tomto stave mu nemôžem doniesť alkohol. Bohvie, čo by to s ním porobilo. Veď už len triezvy je dosť agresívny.

„Nemyslím si, že je to najlepši nápad...“ začala som.

„Dones mi tú sprostú dvanástku,“ zopakoval.

„V tomto stave ti žiaden alkohol nedonesiem,“ stíšila som hlas.

„Ale donesieš, si tu predsa na to,“ zasyčal.

„Fajn. Ukáž mi občiansky,“ dala som ruky v bok.

„Načo, akože?“ zazrel na mňa.

„Alkohol ti môžeme predať iba ak máš osemnásť rokov,“ oznámila som mu, aj keď to dobre vedel.

„Čo?“ očervenel od zlosti.

„Ukáž mi občiansky a donesiem ti tých dvanástiek koľko len chceš.“

„Krava.“ Daniel agresívne vstal, vrazil do mňa ramenom až som sa zapotácala a vyletel von z dverí. Nezabudol tresnúť dverami tak silno, že sa celý podnik zatriasol.